

Arrest

nr. 220 401 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN HULLE
Lakensestraat 41/6
1853 STROMBEEK-BEVER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat S. VAN HULLE verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te L. in 1982.

Op 6 juni 2018 werd verzoeker aangehouden en gehoord. Dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen (bijlage X1).

Op 7 juni 2018 deed de gemachtigde een Eurodac-onderzoek. Hieruit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken die op 20 mei 2015 in Duitsland waren genomen, naar aanleiding van een internationaal beschermingsverzoek aldaar.

Op 8 juni 2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), maar zij weigerden op 21 juni 2018 omdat verzoeker op 24 december 2015 in Duitsland verdwenen is. De Duitse autoriteiten wensten bijkomende details over verzoekers reisweg voor hij in België aankwam.

Op 25 juni 2018 verstuurde de gemachtigde een verzoek tot herziening conform artikel 5(2) van de Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 met een antwoord op de Duitse vraag.

Op 2 augustus 2018 aanvaardden de Duitse asielinstanties de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18.1(d) van de Dublin III-verordening.

Op 17 september 2018 toonde het vingerafdrukkenonderzoek opnieuw aan dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken die op 20 mei 2015 te Duitsland waren genomen, naar aanleiding van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 20 september 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 oktober 2018 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublin III-verordening.

Op 5 november 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : O.

voornaam : A. A.

geboortedatum : [...]1982

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het administratief dossier van betrokkene toont aan dat betrokkene op 06.06.2018 door de Belgische politie te Schoten (BE) werd geïntercepteerd waarna het illegale verblijf op het Belgische grondgebied werd vastgesteld. Betrokkene is in het bezit van een Nigeriaans paspoort en is eveneens in het bezit van een Braziliaanse vreemdelingenkaart. Op dezelfde dag werden de vingerafdrukken van betrokkene genomen omwille van zijn illegale verblijf in België. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 20.05.2015 om internationale bescherming verzocht in Duitsland. Vervolgens werd betrokkene op 07.06.2018 overgebracht naar het centrum voor illegalen van Merksplas.

De betrokkene, die van nationaliteit Nigeria verklaart te zijn, verzocht op 27.09.2018 om internationale bescherming in België. Dit verzoek werd vervolgens op 20.09.2018 effectief ingediend.

Op 03.10.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde betrokkene in maart 2006 vertrokken te zijn vanuit Nigeria en hij stelde eerst naar Brazilië te zijn gereisd waar hij negen jaar verbleef. Vervolgens reisde betrokkene via Frankrijk en Portugal verder door naar Duitsland en het vingerafdrukkenonderzoek toont dat hij op 20.05.2015 om internationale bescherming verzocht in Duitsland. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij verklaarde in dit verband dat er over zijn verzoek om internationale bescherming nog geen beslissing werd genomen. Hij verklaarde vervolgens tot april 2016 in Duitsland te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België waar hij stelde in april 2016 gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat er een Nigeriaanse kerkgemeenschap is in Antwerpen en omdat hij samen reisde met zijn toenmalige vriendin. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat dat hij in Duitsland in contact kwam met racisme en in België niet. Ook verklaarde de betrokkene dat Duitsland beweerde niet verantwoordelijk te zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 08.06.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten. Dit verzoek werd op 21.06.2018 afgewezen. Een verzoek tot herziening conform artikel 5(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 werd op 02.08.2018 beantwoord met een akkoord tot terugname op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst

inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

We verwijzen verder naar de verklaring van betrokkene dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat er een Nigeriaanse kerkgemeenschap is in Antwerpen en omdat hij samen reisde met zijn toenmalige vriendin. Ook verklaarde de betrokkene dat hij in België niet in contact kwam met racisme. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Duitsland daarbij eveneens de rechten van de betrokkene respecteert. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Duitsland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend, of dat hij deze kans niet gekregen zou hebben in Duitsland. Verder verwijzen we in dit verband ook naar cijfers uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat betreffende verzoeken om internationale bescherming van personen van onbepaalde nationaliteit, zoals betrokkene ook bekend staat in Duitsland, er slechts sprake was van een algemene afwijzingsgraad van 36.8% in 2017 (p. 8).

Echter verklaarde betrokkene wel, betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Duitsland, dat Duitsland verklaarde niet verantwoordelijk te zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel de betrokkene zelf aangeeft dat er door Duitsland geen beslissing genomen werd in zijn dossier, wordt er door Duitsland aangegeven dat er wel degelijk een beslissing genomen werd door het feit dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit toont daarbij aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Echter impliceert bovenstaande ook dat betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties in Duitsland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Duitse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Duitse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de Duitse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport (last updated 03.04.2018) over Duitsland waarin wordt gesteld dat personen die in Duitsland een zogenaamd volgend verzoek om internationale bescherming indienen tijdens de periode in afwachting van deze beslissing getolereerd worden om op het Duitse grondgebied te verblijven en dat indien er aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, dit bevel wordt opgeschort. Verder beschikken verzoekers in procedures van volgende verzoeken, indien dit verzoek ontvankelijk wordt bevonden, over dezelfde rechten als diegene in de reguliere procedure inclusief toegang tot de materiële opvangvoorzieningen (p. 48-50).

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Duitse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Duitsland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. In dit verband benadrukken we ook dat het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport over Duitsland geen melding maakt van structurele tekortkomingen bij beroepsprocedures in de meest voorkomende gevallen van beroep tegen een negatieve beslissing (p. 24-26). Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport ook aan dat er in 2017 sprake was van een sterke toename in het aantal ingediende beroepsprocedures en dat deze tevens ook een hoog succesgehalte kenden (ca. 40%) (p. 11-12).

Verder merken we ook op dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling kan inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook nogmaals op dat Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen verzoek om internationale bescherming in Duitsland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend. Daarnaast wensen we verder ook nogmaals op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Verder wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel bijhorende maatregelen in dit verband, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Duitsland reeds werd afgewezen betekent dus niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we nogmaals te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Duitsland dat stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Bovenstaande impliceert daarbij ook dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Duitsland te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. Zo verduidelijkt het AIDA-rapport over Duitsland ook dat er niet kan voorzien worden in een intrekking van de materiële opvangvoorzieningen of in een weigering tot toegang hiertoe voor personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Duitsland terugkeren (p. 59-68). Op basis van deze elementen benadrukken we dan ook dat betrokkene na overdracht naar Duitsland in adequate opvangvoorzieningen zal worden opgevangen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Duitsland ook melding gemaakt van het feit dat er in het kader van de massale toestroom van verzoekers om internationale bescherming in 2015 werk werd gemaakt van verscheidene alternatieve opvangvoorzieningen en bijkomende noodopvang. Ook het probleem van overbevolking in 2014 en 2015 is in 2016 sterk verbeterd omwille van een sterke daling van het aantal nieuwe verzoekers om internationale bescherming. Zo stelt het AIDA-rapport expliciet dat er eind 2017 sprake was van een aantal van ca. 100 000 vacante plaatsen in de opvangvoorzieningen. (p. 59-68).

We verwijzen verder naar de verklaringen van betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud waarin hij stelde dat hij in Duitsland in aanraking kwam met racisme. Hieromtrent merken we op dat betrokkene deze verklaringen niet verder verduidelijkte of concretiseerde aldus ook geen verdere uitleg gaf over welke problemen dit dan specifiek ging. Verder bracht betrokkene desbetreffend ook geen enkel begin van bewijs aan. Daarnaast merken we op dat indien betrokkene van oordeel zou zijn dat hij onheus

werd behandeld door de Duitse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Hij zou enkel enkele allergieën hebben en een lichte vorm van astma. Verder werden er ook tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Er werden dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Zo toont het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland aan dat de Duitse wetgeving voorziet in noodzakelijke medische zorgen voor verzoekers om internationale bescherming met acute ziektes of pijn waarbij er tevens ook bijkomende medische zorgen kunnen worden voorzien wanneer deze onmisbaar zijn voor een individuele gezondheidssituatie van een verzoeker om internationale bescherming of kandidaat-vluchteling, waarbij er ook mogelijkheden tot speciale behandelingen voor getraumatiseerde verzoekers en kandidaat-vluchtelingen voorzien worden. We merken in dit geval ook op dat de door het AIDA-rapport aangehaalde praktische beperking in de vorm van het feit dat medische zorgen enkel worden aangeboden wanneer er een zogenaamde voucher van de ziekteverzekering (Krankenschein) wordt getoond, steeds minder aanwezig is vermits verscheidene regio's en deelstaten niet meer voorzien in een strikte toepassing van deze verplichting (p. 74-76). Tevens zullen de Duitse autoriteiten ten minste zeven dagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 24.05.2018 tevens ook stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde de betrokkene dat hij tot 7 maanden toe in Duitsland verbleven heeft.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten ⁽⁴⁾."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Duitse autoriteiten op 2 augustus 2018 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde uiteindelijk inwilligden.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 3 februari 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, thans is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublindienst van Duitsland op 18 december 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Duitse instanties mededeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn. Of verzoeker kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

Zoals blijkt uit het arrest Jawo, bestaat een weerlegbaar vermoeden dat indien verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten, zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, hij in principe als ondergedoken mag worden beschouwd.

In casu blijkt uit de bij de actualisatie gevoegde gegevens door de gemachtigde dat op 26 november 2018 een e-mail werd gestuurd door H.G., “verbindingsambtenaar OTP Arendonck en Klein kasteeltje”, waarin wordt meegedeeld dat verzoeker in Arendonck verbleef en het centrum had verlaten zonder een adres na te laten. De raadvrouw van verzoeker betwist dit niet.

Het arrest Jawo voorziet evenwel een aantal belangrijke nuances op dit vermoeden van onderduiken, met name dat de verzoeker moet geïnformeerd worden over de verplichting de instanties op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dat de betrokken verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij de mogelijkheid behoudt aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Hierop gaat de raadvrouw evenwel in het geheel niet in ter zitting. Zij stelt enkel dat verzoeker woonstkeuze heeft gedaan op het adres van zijn advocaat. De Raad gaat er evenwel van uit dat verzoeker niet op dat adres verblijft, wat de raadvrouw ter zitting ook bevestigt. Bijgevolg blijkt dat deze woonstkeuze de gemachtigde niet de praktische mogelijkheid biedt om aan zijn verplichting te voldoen verzoeker binnen de termijn van zes maanden na het akkoord van Duitsland over te dragen aan die lidstaat. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij niet de bedoeling heeft gehad zich aan de autoriteiten te onttrekken.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C 201/16, § 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52) en behoudt verzoeker aldus zijn belang bij onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 22 van de Dublin III-verordening (EU) 604/2013, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische asielautoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker ook al verklaarde verzoeker dat Duitsland nooit een beslissing tot afwijzing van zijn verzoek tot internationale bescherming heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar de reactie van Duitsland op het verzoek tot terugname mits toepassing van artikel 18 (1) d. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker, ook al verklaarde verzoeker dat Duitsland zijn asielaanvraag aldaar evenmin ten gronde heeft beoordeeld, doch louter heeft gesteld ook zij niet verantwoordelijk waren.

De bestreden beslissing luidt wat dit aspect betreft als volgt:

“Hoewel de betrokkene zelf aangeeft dat er door Duitsland geen beslissing genomen werd in zijn dossier, wordt er door Duitsland aangegeven dat er wel degelijk een beslissing genomen werd door het feit dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene.”

Men verwijst vervolgens naar de inhoud van dit artikel.

Vervolgens oordeelt men:

“Dit toont daarbij aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Duitse autoriteiten.”

Verzoeker is nochtans formeel waar hij stelt dat er nimmer een afwijzingsbeslissing door Duitsland werd genomen in het dossier.

De Dienst Vreemdelingenzaken beantwoordt dit argument louter door verwijzing naar het feit dat Duitsland instemde met de terugname op basis van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Zij heeft echter de beslissing van de Duitse autoriteiten, nochtans ten zeerste van belang, niet eens gecontroleerd. Minstens zou moeten worden verwezen naar deze beslissing als basis waarom er sprake is van een verzoek tot terugname, en niet naar het antwoord op dat verzoek tot terugname.

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Ook artikel 22 van de Verordening (EU) 604/2013 duidt aan dat er sprake dient te zijn van afdoende bewijzen.

Er kan worden gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken faalt in haar bewijslast.

Zij gaat er immers zomaar van uit dat er een afwijzende beslissing werd genomen door Duitsland, terwijl verzoeker formeel ontkent dat dit het geval is.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich hierbij op de reactie van de Duitse autoriteiten, doch niet op de beslissing van Duitsland zelf.

Zij heeft de inhoud van de beslissing niet nagezien en is louter verdergegaan op het formele antwoord vanwege Duitsland.

Dit houdt een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en is een schending van artikel 22 van de Verordening (EU) 604/2013.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dit is niet het geval.

Er kan enkel maar worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken elk argument opgeworpen door verzoeker uit de weg gaat.

- 4.1.4.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’

wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker is van mening dat geen draagkrachtige motieven aan de grondslag liggen van de thans bestreden beslissing en dat de gemachtigde niet alle gekende feitelijkheden mee in overweging heeft genomen. Hij wijst erop dat Duitsland zijn beschermingsverzoek niet ten gronde heeft beoordeeld, maar louter heeft gesteld dat ook zij niet verantwoordelijk waren. Verzoeker citeert wat de gemachtigde hierop heeft geantwoord in de bestreden beslissing en herhaalt dat hij formeel is dat er nooit een afwijzingsbeslissing door Duitsland in zijn dossier is genomen. Hij acht het niet afdoende dat de gemachtigde verwijst naar het feit dat Duitsland instemde met de terugname op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening en meent dat de gemachtigde de Duitse beslissing had moeten controleren.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad in zijn gehoor van 22 november 2018 heeft verklaard niet naar Duitsland te willen overgedragen worden omdat de Duitse autoriteiten hebben verklaard niet verantwoordelijk te zijn voor hem. De gemachtigde heeft met deze verklaring rekening gehouden door erop te wijzen dat:

“Echter verklaarde betrokkene wel, betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Duitsland, dat Duitsland verklaarde niet verantwoordelijk te zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel de betrokkene zelf aangeeft dat er door Duitsland geen beslissing genomen werd in zijn dossier, wordt er door Duitsland aangegeven dat er wel degelijk een beslissing genomen werd door het feit dat de Duitse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit toont daarbij aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. Echter impliceert bovenstaande ook dat betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties in Duitsland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtredenen zal kunnen aanbrengen aan de Duitse autoriteiten. [.....]”

En:

“We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Duitse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Duitsland de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. In dit verband benadrukken we ook dat het hierboven reeds vermeldde AIDA-rapport over Duitsland geen melding maakt van structurele tekortkomingen bij beroepsprocedures in de meest voorkomende gevallen van beroep tegen een negatieve beslissing (p. 24-26). Verder toont het geactualiseerde AIDA-rapport ook aan dat er in 2017 sprake was van een sterke toename in het aantal ingediende beroepsprocedures en dat deze tevens ook een hoog succesgehalte kenden (ca. 40%) (p. 11-12).”

Vooreerst blijkt dat de gemachtigde dus op zeer uitgebreide wijze met dit gegeven of die verklaring van verzoeker heeft rekening gehouden. De Raad acht het wel degelijk afdoende om in deze te verwijzen naar het akkoord van de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Dit akkoord bevindt zich in het administratief dossier en de betekening van een akkoord op deze specifieke grond ligt vast in de Dublin III-verordening en is door de gemachtigde goed weergegeven in de beslissing. Daarnaast heeft de gemachtigde ook in de praktijk afgetoetst op basis van het betrouwbare AIDA-rapport hoe Duitsland met dergelijke zaken omgaat. Het louter betwisten van het bestaan van een beslissing die het beschermingsverzoek heeft afgesloten in Duitsland weegt niet op tegen een duidelijk schriftelijk terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten op een precieze rechtsgrond dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad is niet van oordeel dat de gemachtigde op basis van de

verklaringen van verzoeker bijkomend onderzoek had moeten doen naar de beslissing genomen in Duitsland, zoals verzoeker vraagt.

De motieven zijn draagkrachtig, een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In wat als het tweede onderdeel van het enig middel kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 22 van de Dublin III-verordening.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 22 van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt:

“Beantwoording van een overnameverzoek

1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herziet deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

a) Bewijsmiddelen:

i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel;

ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling;

b) Indirecte bewijzen:

i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend;

ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.

5. Indien formele bewijzen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer de indirecte bewijzen samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is.

6. Indien de verzoekende lidstaat, overeenkomstig artikel 21, lid 2, met spoed om antwoord vraagt, stelt de aangezochte lidstaat alles in het werk om zich te houden aan de gevraagde termijn. In uitzonderlijke gevallen, waarin kan worden aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname van een verzoeker buitengewoon complex is, kan de aangezochte lidstaat na de gevraagde termijn antwoorden, maar in ieder geval binnen een maand. In dergelijke situaties moet de aangezochte lidstaat zijn besluit om later te antwoorden, binnen de oorspronkelijk gevraagde termijn meedelen aan de verzoekende lidstaat.

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Volgens verzoeker zou de gemachtigde falen in zijn bewijslast omdat hij ervan uitgaat dat er door de Duitse instanties een afwijzende beslissing is genomen, terwijl verzoeker dat formeel ontkent. Opnieuw is verzoeker van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich had moeten steunen op de beslissing van Duitsland volgend op zijn beschermingsverzoek, en niet op het Duitse terugnameakkoord op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

De Raad heeft er bij de bespreking van het eerste onderdeel al op gewezen dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd over de verklaring van verzoeker dat zijn aanvraag in Duitsland geen aanleiding heeft gegeven tot een eindbeslissing, omdat Duitsland zichzelf niet verantwoordelijk zou achten voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Op zich heeft de gemachtigde dus reeds op zorgvuldige wijze met die verklaring rekening gehouden.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 22 van de Dublin III-verordening, is dit artikel in casu niet van toepassing aangezien het betrekking heeft op "overnameverzoeken". Het is immers niet betwist dat verzoeker in Duitsland een beschermingsverzoek had ingediend, hetgeen ook blijkt uit de Eurodac-hits met nummer DE1 [...] Volgens artikel 24.4 *iuncto* artikel 9, lid 1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst "DE" op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer "1" op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg is er in casu geen sprake geweest van een overnameverzoek, doch wel van een terugnameverzoek door de Belgische staat en dit op 8 juni 2018. Uit artikel 18. 1, b, c en d van de Dublin III-verordening blijkt immers dat in de gevallen waarin er sprake is van een verzoek dat in een eerdere lidstaat in behandeling is, ingetrokken is dan wel afgewezen is, er sprake is van "terugnemen" en niet van "overnemen". In die gevallen is artikel 22 niet van toepassing, doch enkel als men zou vallen onder artikel 18.1.a wat thans niet aan de orde is. Ten overvloede heeft de Raad eerder al gesteld dat verzoeker louter beweert dat hij geen afgesloten beschermingsverzoek heeft in Duitsland, terwijl de gemachtigde een stuk kan voorleggen van de Duitse autoriteiten op grond waarvan een uitdrukkelijk terugnameakkoord op grond van artikel 18.1.d blijkt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 22 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

In het kader van het redelijkheidsbeginsel voert verzoeker aan dat de gemachtigde elk argument opgeworpen door verzoeker uit de weg gaat. Hij preciseert evenwel niet welk argument de gemachtigde uit de weg zou gegaan zijn, noch op welke wijze dat de gemachtigde daarbij kennelijk onredelijk zou gehandeld hebben.

Hoe dan ook, mocht verzoeker opnieuw doelen op zijn argument dat er in Duitsland geen eerdere beslissing is genomen en dat men hem in Duitsland heeft gezegd dat Duitsland niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek, kan de Raad volstaan met hetgeen supra reeds is uiteengezet. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou gemotiveerd hebben over dit aspect in de bestreden beslissing.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES